

A névadásnak mindig nagy jelentőséget tulajdonítottak az emberek, úgy gondolták, hogy a név beszédes, a név maga az ember.

Jövendölésében Izaiás próféta Emmánuel („Velünk az Isten”) nevet ad egy születendő gyermeknek. Ez a jele annak, hogy a nép megszabadulhat szorongatott helyzetéből, bízzanak Istenben, mert tőle jön a szabadulás.

Lukács evangéliumában az angyal Jézus („Jahwe a szabadító”) néven nevezi Mária születendő gyermekét. Máté az evangéliumában értelmezi az angyalnak Józsefhez intézett szavait, Jézus születésében látja az izaiási jövendölés beteljesülését.

Sokak számára teljesen természetes és megszokott, hogy Jézus nevét gyakran a szájukra veszik, akár a meglepetés, akár az ijedtség kifejezésére. De még az imádságokban, énekekben elhangzó „Jézus” megszólítás is sokszor megszokott, közömbös, elveszik belőle a személyesség, hát még annak a tudata, hogy mi a jelentése (Isten a Szabadító!).

Most, Advent idején érdemes átgondolni, hogy Isten végtelen szeretetének szabadító ereje mutatkozott meg Jézusban. Nem arról van szó, hogy egy adott nép számára hoz megszabadulást ellenségeitől – miként azt a zsidó nép várta –, hanem ahogyan az angyal szájából elhangzik: „szabadulást bűneiből”!

Ma ez mit jelent a számomra? Minek vagyok még mindig a rabja, mi az, ami megkötve tart, mitől kell megszabadulnom?

Az „Emmánuel” név megmutatja a lelki értelemben vett szabadulás legnagyobb erőforrását, ami nem más, mint Isten jelenlétének meg- és átélése, a Vele való kapcsolat folytonos elmélyítése.

Az ember szabadsága nem azt jelenti, hogy bármit tehetek, vagy bárkihez csatlakozhatok, hanem azt, hogy szabadon döntök az Igaz, a Jó és a Szeretet mellett!

Mária az Úr „szolgáló leányának” (*doulosz* = rabszolga) nevezi magát, amikor „igen”-t mond. Szabadon elkötelezi magát!

Az Advent szabad elköteleződésünk újbóli kimondásának az ideje!

Csiky Lajos, Budapest

